

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/477/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214201757
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2214201757.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci navrhovateľa: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti odporcovi: E. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, Y., o zaplatenie 966,24 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 4. marca 2014, č.k. 8C/22/2014-42, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 43a ods. 1, § 43c ods. 2, § 44 ods. 2, § 46 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 451 ods. 1 a 2 a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj ust. zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že z obsahu výpisu z Obchodného registra na navrhovateľa vyplýva, že navrhovateľ má a aj mal v predmete svojej činnosti okrem iných tiež poskytovať úverov nebankovým spôsobom. Z uvedeného je potom nutné vyvodiť záver, že navrhovateľ bol dodávateľom a zároveň veriteľom podľa zák. ust. § 3 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy a tiež zák. ust. § 52 ods. 3 OZ, pretože túto činnosť vykonával v rámci svojho podnikania. Odporca v zmluvnom vzťahu vystupoval ako fyzická osoba - občan, teda ide o spotrebiteľa, ako to vyplýva z ust. § 52 ods. 4 OZ, tak aj z ust. § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Táto okolnosť z pripojenej zmluvy nevyplýva a navrhovateľ opak tohto postavenia odporcu nepreukázal žiadnymi dôkazmi. Ak ide o vzťah dodávateľ a spotrebiteľ, ide o vzťah spotrebiteľský, zo spotrebiteľskej zmluvy podľa ust. § 52 ods. 1 OZ, a to bez ohľadu na jeho právnu formu. Preto sa musí riadiť zákonnými ustanoveniami OZ. Malo by ísť (podľa obsahu žiadosti a tiež podľa návrhu navrhovateľa) o zmluvu spotrebiteľskú a navyše zmluvu o spotrebiteľskom úvere. K tomuto záveru dospel súd vyhodnotením obsahu zmluvy a obsahu zmluvných (všeobecných) dojednaní, z ktorých vyplýva, že navrhovateľ ako veriteľ mal požičať odporcovi finančné prostriedky, ktorý sa mal zaviazvať tieto vrátiť v splátkach. Malo ísť teda o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov. Z tohto spolu s okolnosťou, že ide o vzťah veriteľa - dodávateľa a občana - spotrebiteľa je potom nutné vyvodiť záver, že ide o vzťah podliehajúci režimu

nielen zákonnej úprave podľa ust.OZ, ale tiež zákonnej úprave Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Podľa tohto zákona totiž spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. Tu touto formou má byť, podľa tvrdenia navrhovateľa, zmluva o revolvingovom úvere. Z tohto potom nutne vyplýva, že takáto zmluva musí spĺňať zákonom dané podmienky uvedené nielen v zákonných ustanoveniach OZ, ale aj v Zákone o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy musí mať písomnú formu. Absencia písomnej formy má za následok jej absolútnu neplatnosť. Z obsahu zmluvy aj jej zmluvných dojednaní (všeobecných) a tiež vlastných poznatkov súdu z iných vecí navrhovateľa aj v exekučných konaniach vyplýva, že text zmluvy bol vopred pripravený navrhovateľom ako dodávateľom. On určil, čo všetko v zmluve bude uvedené, v akom znení, aj čo sa týka všeobecných podmienok - v jeho prípade zmluvných dojednaní. Zmluvné dojednanie v zmluve aj vo všeobecných podmienkach sú vypracované pre vopred bližšie neurčeného dlžníka - spotrebiteľa. Spotrebiteľ, teda ani odporca sa na ich prípravu nepodieľali a ani by nemohli docieľiť nejakú zásadnejšiu zmenu vopred pripravených podmienok. Okrem toho navrhovateľ nepreukázal, že podmienky zmluvy boli odporcom individuálne vyjednané. Navyiac to, že podmienky vypracoval samotný navrhovateľ vyplýva aj zo znenia čl. 2 bod. 2.1 prvá veta zmluvných dojednaní, kde sa uvádza, že zmluva sa uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Takže zmluvné dojednanie (aj všeobecné podmienky zmluvy) je nutné nepovažovať za individuálne dojednané, ako to vyplýva z ust. § 53 ods. 2 a ods. 3 OZ. V ďalšom bolo nutné konštatovať, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno o existencii platnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, o revolvingovom úvere. Navrhovateľ síce predložil žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere (č.l. 8 a zhodne aj č.l. 31), ale táto listina nespĺňa písomnú formu. V zmluvných dojednaniach je popísaný postup uzatvárania zmluvy. V praxi podľa tohto je postup taký, že 1. dlžník vyplní žiadosť/zmluvu a bod 5 žiadosti/zmluvy a podpíše ju len on, ale listina nie je vyplnená v bode 6, pri ktorom je poznámka nevypĺňajte, 2. takto podpísaná a v bode 6 nevyplnená zmluva ide navrhovateľovi, aby tento posúdil, či žiadosti dlžníka vyhovie alebo nie a v akej výške, 3. navrhovateľ ako dodávateľ a veriteľ v jednej osobe posudzuje žiadosť/zmluvu dlžníka, 4. po vyhodnotení, keď si navrhovateľ do žiadosti/zmluvy zapracoval možnosť zníženia a vykonania aj iných zmien, bez toho, aby to bolo považované z jeho strany za porušenie zmluvy, vyhotoví oznámenie pre dlžníka, podpíše žiadosť/zmluvu a následne 5. tieto listiny zasiela dlžníkovi. Vyplýva to aj z č.l. 2, 2.2. zmluvných dojednaní, kde sa hovorí o dôsledkoch, ak veriteľ nepoše v lehote tam uvedenej žiadosť/zmluvu podpísanú veriteľom. Z tohto postupu vyplýva, že spotrebiteľ a teda aj odporca vlastne najprv podpíše žiadosť/zmluvu, kedy však nie je vôbec zrejmé a jednoznačné, jasné a určité, že sumu, akú uviedol v žiadosti aj reálne dostane. Navyiac samotný navrhovateľ do zmluvných dojednaní zapracoval text o tom, že takto vyplnená a odporcom podpísaná žiadosť/zmluva sa považuje iba za návrh (čl. 2., 2.2. zmluvných dojednaní). Navrhovateľ ako veriteľ si totiž vyhradil právo jeho žiadosť posúdiť a prípadne ním požadovanú výšku znížiť alebo zmeniť iné parametre, napr. aj úrokovú sadzbu, RPMN, výšku a počet splátok a pod. V tomto smere by takéto dojednanie samo o sebe nebolo v rozpore so zákonom, ani s dobrými mravmi a ani s obchodnými zvyklosťami a zásadami poctivého obchodu. Navrhovateľ si však zapracoval do zmluvy dojednanie, že takéto zmeny môže urobiť jednostranne, nezávisle od vôle spotrebiteľa, bez jeho súhlasu, bez toho, aby mal možnosť spotrebiteľ, teda aj odporca sa k tomu vyjadriť a následne sa rozhodnúť, či podpíše alebo nie taký návrh zmluvy, ktorý mu predložil veriteľ ako dodávateľ. Zapracoval si do zmluvy, že zmluva nadobúda platnosť a účinnosť podpisom dlžníka, spoludlžníka 1, spoludlžníka 2 a veriteľa. Opäť by uvedené samo o sebe nebolo v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonom a v rozpore s obchodnými zvyklosťami, ak by žiadosť/zmluva bola už pred podpisom dlžníka riadne vyplnená vo všetkých jej častiach, vrátane bodu 6 (údaje o schválenom revolvingovom úvere) a ak by odporca disponoval oznámením o schválení úveru tiež pred podpisom zmluvy, lebo uvedené oznámenie vlastne obsahuje to, čo mu je navrhovateľ ochotný poskytnúť a za akých zmluvných podmienok, ktoré bývajú niekedy iné, než je v bode 5 žiadosti/zmluvy uvedené, aj v bode 6. Do zmluvy (do jej zmluvných dojednaní, tzv. všeobecných zmluvných podmienok) dokonca zapracoval súhlas dlžníka, že s oznámením o schválení úveru bude oboznámený po jeho odoslaní navrhovateľom odporcovi (ale až po tom, čo už žiadosť/zmluvu odporca podpísal). Takže s obsahom oznámenia by sa mal dlžník oboznámiť podľa dojednaní v zmluve až po tom, čo by ho už zmluva mala zaväzovať. Ide o dojednanie jednoznačne koncipované v prospech výlučne jednej strany - dodávateľa na úkor a v neprospech dlžníka - spotrebiteľa, ktorého takýmito dojednaniami zbavujú jeho práva slobodného rozhodnutia či podmienky, ktoré mu dodávateľ oznámi až dodatočne prijme alebo nie a zaväzujú ho k prijatiu týchto podmienok nezávisle od jeho rozhodnutia a vôle týmito dojednaniami. Celý takýto postup je netransparentný, zavádzajúci a v rozpore nielen s dobrými mravmi, ale aj rozpore so

zákonom. Ide o neplatnosť absolútnu. Na dôvod absolútnej neplatnosti musí súd prihliadnuť z úradnej povinnosti, bez ohľadu na to, či sa jej niekto dovoľá alebo nie. Dôvodom absolútnej neplatnosti zmluvy je tiež skutočnosť, že navrhovateľom vypracované zmluvné dojednania, ktoré obsahujú aj postup veriteľa ohľadne uzavretia zmluvy a tiež prehlásenia dlžníka a jeho súhlasy, sú písané tak drobným a ťažko čitateľným písmom, že je prakticky nemožné a vylúčené sa s nimi riadne oboznámiť a posúdiť ich obsah. Spôsobuje to neurčitosť a nezrozumiteľnosť, čo je dôvodom absolútnej neplatnosti, na ktorú, ako už bolo uvedené, musí súd prihliadnuť bez ohľadu na to, či sa jej niekto dovoľal alebo nie. V zmysle zák. ust. § 43 až 44 OZ zmluva je uzavretá, ak návrh, ktorý bol predložený druhej strane, bol bez výhrad prijatý. Ak prijatie obsahuje nejaké výhrady, ak obsahuje niečo, čo v návrhu nie je, nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, ako to vyplýva aj zo zák. ust. § 44 ods. 2 OZ. Ide o odmietnutie návrhu a považuje sa to za nový návrh od druhej zmluvnej strany. V danej veci navrhovateľ v bode 6 žiadosti/zmluvy uviedol iný údaj, pokiaľ sa týka údaju o hodnote RPMN za úver (v bode 5 - 70,01 % a v bode 6 - 67,43 % a v oznámení 67,43 %,). Obdobne iný údaj je uvedený v bode 5, pokiaľ sa týka predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,28 % a v bode 6 je to 56,10 % a v oznámení je to 56,10 %. Pokiaľ sa týka výšky poskytnutého revolvingu, tak tam je výška dokonca uvedená tak, že v bode 5 žiadosti/zmluvy je suma 669,51 eur a v bode 6 tiež v sume 669,51 eur, ale v oznámení je už uvedená schválená výška revolvingu 774,87 eur, teda suma vyššia ako vôbec dlžník - spotrebiteľ a teda aj odporca žiadal v žiadosti/zmluve v bode 5. Navrhovateľ si pritom do žiadosti/zmluvy zapracoval iba možnosť jednostranne znížiť výšku úveru, ale nie aj možnosť zvýšiť výšku úveru. Zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru v bode 5 žiadosti/zmluvy má uvedenú vo výške 1.221,12 eur, v bode 6 po vyhodnotení podmienok navrhovateľ vyplnil - uviedol sumu 1.221,12 eur ako odmenu za poskytnutie úveru, pričom v oznámení je uvedená už suma 1.394,96 eur ako odmena za poskytnutie úveru, teda opäť suma vyššia, ako ju vyplnil odporca ako žiadateľ, dlžník a spotrebiteľ v bode 5 žiadosti/zmluvy. Z tohto potom vyplýva záver, že odporca ako dlžník vyplnil žiadosť/zmluvu, uviedol v nej, čo požaduje tým, že vyplnil bod 5 žiadosti/zmluvy. Týmto dal návrh zmluvy navrhovateľovi. Navrhovateľ následne žiadosť/zmluvu vyplnil v bode 6 nie totožnými údajmi, ale čiastočne s inými údajmi, ako sú uvedené vyššie. Vyplýva z toho, že návrh odporcu odmietol a to s poukazom na ust. § 44 ods. 2 OZ. Obdobne tak postupoval aj pri vyhotovení oznámenia o schválení úveru. Preto mala nasledovať ďalšia fáza a to prijatie takto zmeneného, teda nového návrhu zo strany navrhovateľa odporcom. Aby bolo možné konštatovať, že došlo k platnému uzavretiu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, mal byť taký návrh navrhovateľa prijatý a podpísaný odporcom ako druhou zmluvnou stranou. V danom prípade takto postupované nebolo. Navrhovateľ tak neunesol svoje dôkazné bremeno o existencii platnej zmluvy o spotrebiteľskom revolvingovom úvere, od ktorej by si mohol dôvodne odvodzovať právo na vrátenie poskytnutého úveru s úrokmi, poplatkami, zmluvnou odmenou a zmluvnou pokutou.

Je však nesporné, že navrhovateľ určité plnenie odporcovi poskytol. Neposkytol mu však sumu 1.170,00 eur, ako to v návrhu uvádza, pretože ako vyplýva z pripojenej karty klienta a tiež z pripojeného výpisu z účtu navrhovateľa, navrhovateľ dňa 06.04.2010 zaslal na účet odporcu iba sumu 996,16 eur. Takúto sumu by tak odporca bol povinný vrátiť navrhovateľovi, ale iba z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, pretože navrhovateľ poskytol odporcovi plnenie bez právneho titulu a odporca takto poskytnuté plnenie prijal tiež bez právneho titulu. O túto sumu sa tak zmenšil majetok navrhovateľa v prospech odporcu. O túto sumu sa zväčšil majetok odporcu na úkor navrhovateľa v čase, keď mu túto sumu navrhovateľ poskytol. V čase podania návrhu navrhovateľa v tejto veci však odporca už navrhovateľovi nedlhoval žiadnu sumu. Odporca totiž navrhovateľovi už pred podaním návrhu uhradil celú ním poskytnutú sumu 996,16 eur, keď odporca v skutočnosti zaplatil celkom 1.557,72 eur, čo vyplýva z karty klienta, ktorú navrhovateľ pripojil a kde je obsiahnutý údaj o úhrade v takejto sume. Navyiac, keďže navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno o existencii platnej písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bolo nutné celé plnenie odporcu, ktoré poskytol navrhovateľ započítať jedine a výlučne na vrátenie toho, čo mu navrhovateľ poskytol, na vrátenie bezdôvodného obohatenia a nie na úroky, poplatky a pod., lebo na tie nemal a nemá nárok, z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy, od ktorej si tieto odvodzoval. Preto je návrh navrhovateľa čo do zaplatenia istiny úveru 461,85 eur nedôvodný. Pokiaľ sa týka návrhu navrhovateľa na zaplatenie úrokov z úveru v sume 504,39 eur, v tomto smere je nutné uviesť, že na úroky nemá navrhovateľ právo, lebo neexistuje platná zmluva o spotrebiteľskom úvere, ako už bolo vyššie uvedené. Na zaplatenie tejto sumy však navrhovateľ nemá právo ani z titulu bezdôvodného obohatenia, lebo k nemu nedošlo. Navrhovateľ takéto plnenie odporcovi neposkytol. Odporca takéto plnenie od navrhovateľa nedostal. Majetok navrhovateľa sa o tieto úroky nemohol zmenšiť, lebo na ne vo vzťahu k odporcovi nemal právny nárok pre absenciu platnej zmluvy so všetkými náležitosťami podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže navrhovateľ nemá právo na zaplatenie žalovanej sumy (ani istiny

úveru, ani úrokov, teda celej žalovanej sumy 966,24 eur), nemohol sa odporca s jej plnením dostať do omeškania. Navrhovateľovi tak nevzniklo právo ani na úroky z omeškania, lebo odporca s plnením dlžnej sumy v omeškani nebol a tak nemá povinnosť úroky z omeškania navrhovateľovi uhradiť. Z týchto dôvodov preto súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Navrhovateľ bol v celom rozsahu neúspešný, lebo jeho celý návrh bol ako nedôvodný zamietnutý. Odporca mal v konaní plný úspech, lebo nebol zaviazaný na úhradu toho, čo od neho požadoval navrhovateľ. Ako úspešnému účastníkovi mu tak vzniklo právo na náhradu trov konania v plnej výške účelne vynaložených trov v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Odporca si v konaní ale trovy neuplatnil a tak nebolo možné ich náhradu priznať.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho návrhu vyhovieť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že pre posúdenie celého procesu vzniku zmluvy je potrebné vychádzať z tých častí zmluvných dojednaní, ktoré upravujú priebeh predzmluvných vzťahov a vznik zmluvy samotnej. Z nich totiž vyplýva, že žiadosť o poskytnutie úveru je predkladaná zo strany žiadateľa s tým, že po posúdení údajov uvedených v žiadosti a prílohách môže dôjsť aj k zníženiu výšky úveru, pričom v tomto smere bod 2.1 zakotvuje, že schválením úveru v nižšej výške, než oproti tej, ktorá bola žiadaná, nedôjde k zhoršeniu žiadateľa, lebo náklady schváleného úveru nebudú vyššie ako v prípade požadovaného úveru. Ako vyplýva zo zmluvných dojednaní pod bodom 2.1, žiadateľ - dlžník dáva pri svojej žiadosti súhlas, aby veriteľ následne po posúdení jeho schopnosti splácať úver pristúpil k zmene údajov o výške úveru a súvisiacich parametrov. Z týchto ustanovení je tiež zrejmé, že veriteľ môže tieto zmeny uskutočňovať len v prospech dlžníka, teda nemôže mu sumu úveru a súvisiace parametre navýšiť, iba znížiť. Charakteristickým znakom žiadosti o poskytnutie úveru je teda, že sa ňou vyjadruje aj záujem o poskytnutie úveru v nižšej výške, respektíve za iných podmienok. Je to práve dlžník, ktorý prostredníctvom bodov 1.3 a 2.1 žiadosti výslovne vyjadruje, že jeho návrh (žiadosť o poskytnutie úveru) zahrňuje aj žiadosť o úver za iných podmienok, ako sa uvádza v bode 5 žiadosti, pričom pre tento iný úver platia limity a obmedzenia, kedy nemôže mať vyššiu RPMN, či úrokovú sadzbu. Ďalej uviedol, že ochrana dlžníka pred akýmikoľvek právnymi následkami ním uzatvorenej zmluvy je tiež v plnom rozsahu realizovaná aj prostredníctvom práva na odstúpenie od zmluvy v 14 dňovej lehote. Podľa jeho názoru, z napadnutého rozsudku nevyplýva, s akým zákonným ustanovením je proces vzniku zmluvy v rozpore. Z napadnutého rozsudku tiež vyplýva, že konajúci súd nesprávne vyložil a aplikoval aj ust. § 44 ods. 2 OZ. Poukázal na to, že vôľa odporcu v danom prípade zahŕňala nielen žiadosť o nižšiu výšku úveru, ale aj za výhodnejších podmienok. Poukázal na to, že odlišnosť v údajoch o hodnote RPMN za skutkových okolností vyplývajúcich z obsahu súdneho spisu nie je zmenou návrhu, akú má na mysli ust. § 44 ods. 2 OZ. Údaj o RPMN uvedený v žiadosti je potrebné vykladať v tom zmysle, že ide o maximálnu hodnotu RPMN, pri ktorej odporca je ochotný zmluvu uzavrieť. Vzhľadom na uvedené sú závery súdu o neakceptovaní návrhu odporcu na uzavretie zmluvy zo strany navrhovateľa nedôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 8C/22/2014 je zaplatenie 966,24 eur s príslušenstvom.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 132 O.s.p.,

pretože súd zbral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až § 135 O.s.p.. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku na základe vykonaných dôkazov, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že návrh navrhovateľa v zamietajúcej časti nie je dôvodný. Odvolací súd nezistil, aby prvostupňový súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 132 v súvislosti s hodnotením dôkazov.

Skutkové zistenia súd správne subsumoval pod aplikované právne predpisy, pričom svoje skutkové a právne závery dostatočným spôsobom odôvodnil a možno sa nimi v celom rozsahu stotožniť.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď sa stotožnil s dôvodmi obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.), pričom súd prvého stupňa správne rozhodol i o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože tento nepodal návrh na ich náhradu.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože tento na ich priznanie návrh nepodal (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.